

Και του έδωσε το λουλούδι που είχε στο στήθος της.

Ένας άλλος απ' τους διασημούς άνδρες της αρχαιότητας που φιμείζονταν επίσης για το μισογυνισμό του, ο Εuryπιδής, όχι μόνο έμειν' άσυγκλητος στα θέληγτρα της Λαίδας, αλλά και της φέρθηκε βάνασα. Ο μέγας τραγικός συγγραφέας της αρχαιότητας πρωτογνωρίσθηκε με τη Λαίδα στο σπίτι του γλύπτου Μύρωνος.

Ο Μύρων ήταν απ' τους πιο γνωστούς γλύπτες της Κορίνθου και είχε χρηματίσει διδάσκαλος του Σκότα. Γέρος πια έβδομηντάρας, και άπαικτος, είχε αποτραβηχτεί σε μία ώραία έπανι, την οποία είχε χτίσει μόνος του στο μαγευτικότερο μέρος της άκρογιαλίας του Κορίνθιακού, όταν γνώρισε τη Λαίδα.

Καταγορευθήκε απ' την άμορφη της και ξετρολλάθηκε μαζί της. Για να την ευχαριστήσει, έδωσε προς τιμήν της, στην έπανι του, μία μεγαλοπρεπή γιορτή, στην οποία έκάλεσε όλους τους διασημούς άνδρες της Κορίνθου και των Άθηνών. Μεταξύ αυτών ήταν κι ο Εuryπιδής.

Όταν η Λαΐς έφτασε στην έπανι του Μύρωνος, όλοι μαζί οι καλεσμένοι έτρεξαν να την υποδεχτούν θριαμβευτικά στην πόρτα. Την ώδηγησαν στη μεγάλη αίθουσα, κι εκεί ο Μύρων, αφού διάταξε τους δούλους να φέρονε κρασί, ύψωσε το κύπελλό του και φώναξε: — Πίνω στην υγεία της Λαίδας, της ωραιότερης και γοητευτικότερης γυναίκας που βρισκεται στην Κορίνθο!...

Όλοι οι καλεσμένοι ύψωσαν τα κύπελλά τους και έπιαν στην υγεία της ξεκουστής γυναίκας. Μόνο ένας έμεινε άκίνητος, κυττάζοντας τους άλλους με όλκτο. Ο Εuryπιδής.

Η μουνισή έπαιξε κατόπιν μία μελωδία προς τιμήν της Λαίδας, κι όταν τελείωσε, ο Μύρων φώναξε πάλι:

— Μά το Βάχο! Διακηρύξω πριν ότι η Λαΐς είν' η ωραιότερη απ' όλες τις γυναίκες. Τώρα διακηρύσσω ότι έχει στους ανθρώπους την ίδια δύναμη με την Άφροδίτη. Κανείς θνητός δεν μπορεί ν' αντίσταθι στα θέληγτρα της.

— Άπατάσαι, Μύρων, του έιπε τότε ο έπιζούριος φιλόσοφος Θεοφάνης, που στεκόταν δίπλα του. Είνε μερικοί άνθρωποι τόσο μισογύνιδες, που κι αν άκούμη κατέβαινε η ίδια η Άφροδίτη μπροστά τους, θα την περιφρονούσανε.

— Άδύνατον! φώναξε ο οικοδεσπότης.

— Νά! Κότταξ' εκεί κάτω τον άνθρωπο αυτόν με τα κοιμένα μάτια, με το χλωμό πρόσωπο και τ' άχρσα χείλη, που κουνεινάξει με τον Ευμεινίδη. Λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός έχει τέτοια καρδιά, που δεν συγκινείται καθόλου απ' τα θέληγτρα των γυναικών.

— Μά αυτός είν' ο Εuryπιδής. Πώς είναι δυνατόν να μη συγκινείται απ' τα γυναικεία θέληγτρα, αφού είνε παντρεμένος; έιπε ο Μύρων.

Και, άπευθυνόμενος άμέσως στον Εuryπιδή, του φώναξε:

— Αϊ, Εuryπιδή! Τι συμβαίνει, λοιπόν, με σενα; Δεν βλέπεις ότι προσφέρουμε θυσία στην άμορφη; Γιατί δεν λαιβάνας και συ μέρος;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΦΤΟΧΕΙΕΣ ΤΟΥ ΖΟΛΑ

Ο περιφημός Γάλλος μυθιστοριογράφος Αιμίλιος Ζολά, ως ότου να μπορεί να επληρθη με τα έργα του, αναγκάστηκε ν' αντιμετώπιση πολλά εμπόδια και πολλές δυστυχίες. Μέχρις ηλικίας είκοσι έτών αυτός, που επρόκειτο να γίνι άρμότερα πανένδοξος, ήταν έντελώς άγνωστος και δεν είχε δώσει κανένα δείγμα της άξιας του, γιατί τον άπορφροφούσε η βιοπάλη.

Η οικονομική κατάσταση του Ζολά και της οικογενείας του χειροτέρευσε, ιδίως μετά το θάνατο του πατέρα του, όποτε ο νεαρός Αιμίλιος αναγκάστηκε να ριχτή με τα μωτρα στη δουλειά για να επαρκέση στη συντήρησι των οικείων του. Ίδου τί γράφει ο ίδιος για τα δύσκολα εκείνα χρόνια της ζωής του:

«Πολλές φορές έμεινα νηστικός και ή πείνα μου διαρκούσε τόσες ημέρες, ώστε φοβόμουν πως σίγουρα θα πεθάνω. Κρέας πολύ σπάνια έτρωγα, από μήνα σε μήνα σχεδόν. Κάποτε θυμούμαι ότι πέρασα δυό δλόκληρες μέρες μονάχα με... τρία μήλα.

«Η φωτιά, ακόμα και κατά τις ψυχρότερες μέρες του χειμώνα, ήταν για μένα σωστή πολυτέλεια. Και έδερησα τον έαυτό μου σαν τον πιο εύτυχισμένο άνθρωπο του Παρισιού, όταν κάποτε μπόρεσα ν' αγοράσω μία λάμπα, με το φώς της οποίας θα μπορούσα τη νύχτα να έπιδοθώ στις άγαπημένες μου μελέτες».

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ

(Του Β. ΟΥΓΚΩ)

Στην Έλλάδα, στην Έλλάδα! Φεύγω, έχετε υγεία! "Υστερ' απ' το τόσο αίμα του λαού της το χυμένο, και το αίμα των τυράνων σαν ποτάμι άς χυθι. Στην Έλλάδα, παλληκάρια! Λευτεριά και τιμωρία! Το σαρίκι στο κεφάλι και το ξίφος μου ζωσμένο στο πλευρό μου! Και ή σέλλα του άλόγου άς στρωθι!

Πότε φεύγομε; Άμέσως! Ο καιρός δεν περιμένει! Φέρετε άρματα και άτια! Στην Τουλώνα ένα πλοίο, ένα πλοίο! Πιο καλά 'ταν να ντυνόσαστε φτερά! Άπό τα παλιά φουσατά κατιτί θε να μάς μένη. Έμπρός όλοι! Και σε λίγο τ' Οθωμανικό θηρίο θα το ίδουμε σαν ζαρκάδι μαζουρά μας να πετά!

Πάρ' το πρόσταγμα, Φαβιέρε, άρχηγέ λαοβαλμένο π' άδραξες με τόσον πόνο κείνο π' άρρησαν οι θρόνοι και που μπήρες πρώτος—πρώτος σε άσέβεια τακτικά. Μες στους Έλληνες, σαν φάσμα παλαιού Ρωμαίου, μένε, στρατηγέ άντρωμένε που στην άσφαλένια μνήμη φούχτα σου κρηταίς άξέρια της φυλής τά ριξά.

Ω ντουφέκια της Γαλλίας, απ' τον ύπνο το μαζρό σας εκεί κάτω σηκωθήτε, και σείς μάτιες και κανόνια, κίμβαλα βροντής και ζάλης, του πολέμου μουσική! Άτια που σπιθίξει πέρα και βροντά το πέταλό σας, σείς σπαθιά μου διαρμύσμενα από αίμα τόσα χρόνια, μαζροζούμπουρα γεμάτα από σφαίρα φονική!

Πώς μ' άρέσουν οι πολέμοι! Πάντα μες στον προ-

(το στοίχο) θε να βλέπω το ποτάμι των σταχίδων πως θα γίνι πάνω προς το πεζικό τους που άνήσχυο κυττά και το δαιμασι που σέρνει τ' άλογο τους με ποιδόν ήχο σαν δορατί το φαντάρο χωρίς κεφαλή θ' άφινι. Μπρός! Άχ, τί τραλιά που ψάλλεις τραγουδάκια, ποιητά!

Ά, που με τραβάει και μένα του πολέμου ή λαχτάρα, αφού τα παιδιά κι οι γέροι με κρατούν κοντά τους; (Κοίμα)

Τ' είμα; Κάτι που τ' άρπάξει μία άλαφορ φυ- (σηματιά, όπως φύλλο της σημύδας στού άνέμου την άντάρα. Σε κατήφορο ποτάμι δίως τρέχει κύμα—κύμα, έτσι πάει κι ή ζωή μου στ' άνεφου τη ρευματιά. Με μαγειρεί το βονάκι, το ρουμάνι, το λειβάδι, ή φλογέρα όλη τημέρα στην καρδιά μου άναστενάξει και το φύλλωμα του δέντρον που ο άνεμος κινά. Σαν άπλώνεται το δειλι σε κατάμαυρο λαχζάδι. ή άργυρή μ' άρέσει λίμνη που του ούρανού με νάζι σαν καθρέφτης καθρεφτίζει συννεφάκια γαλανά.

Θέλω ή φλογερή σελήνη σαν χρυσάφι πυρωμένη ν' άνεβαίνι και να σχίξη καταχνιάς πνευής το σκοτός ή ν' άσκοκλιέται άσπρη μες σε νέφη άνταριασμένα. Άμαξα βαρεία μ' άρέσει που σε νύχτα μαυρισμένη μπρός σ' έξοχικό σπιτάκι σιγοτρίζει και ο κρότος κινεί τα σκινιά στούς φράχτες να γανγίζον θυμωμένα.

Μετ. Β. ΚΟΥΦΑ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

(Του ΧΑΙ-ΝΕ)

Είδα με μάτια ολόδοξα, άχνη και λεπτιμένη μια κόρη βασιληά.

Στη φυλοριά έκαλόμαστε κι ήταν γλυκά γεμμένη στη δόλια μου άγκυλιά.

Της λέγω: «Του πατέρα σου το σζήπτρο δεν γυρεύω στο χέρι να κρατώ,

ούτε τη διαμαντόπλεχτη κορφόνα του ξηλεύω. Μονάχα εσε ξητώ...».

Κι εκείνη: «Θές τ' αδύνατα. Άπό καιρό κοιμούμαι σε τάφο σκοτεινό και κάθε νύχτα έρχομαι έδωθε και πλα- (νοήμα) γιατί για σε πονώ...».

Μετάφρ.

Α. ΜΑΡΓΑΡΗ